

уважаваць и предоставява Наслѣднику Престола да поправи тѣхно то благосостояніе, и да благодари Отцу Музовскому, кой то бѣше въ това время Неговъ Духовникъ и на Лейбъ-доктори те : Арендту, Маркусу, Мандту и Рейнгольту, за тѣхни те трудове и попеченія : *«да имъ благодари отъ душа»*, — такива са собствени те рѣчи на Негово Императорско Величество, — Оныя, кои то са были щастливи да Му служатъ и да Му бѣдатъ повечи или по-малко близки споредъ свое то званіе и Негова та довѣренность, като именува въ особени пунктове (ст. 18 21 и 22-ра) Князя Петра Михайловича Волконскаго, «кой то не гледаше на преминали те си години, но съ не измѣненно усердіе и привѣрженность стараше ся какво за Мене, така и за всичко то Мое Домочадіе и за Мои те собствени дѣла;» Князя Иларіона Василиевича Василчикова, за кого то Той говори : «Азъ започехъ служба подъ негово то начальство, Той Ми бѣше всегда другаръ, наставникъ, а послѣ и пѣрвый помощникъ въ Государственны те дѣла;» и Генераль-Фельдмаршала Князя Варшавскаго, «какво за негова та искренна привѣрженность и дружба, така и за херойски те подвиги, съ кои то той возвеличи слава та на Наше то оружіе и погази издѣйство то.» Отъ оныя, кои то ся нахождаха при Него не отлучно или кои то бѣха употребени отъ Него въ дѣла та на управленіе то, на кои то Той така милостиво благодари *за трудове те и точно то изпълняванье на Неговы те порѣчванія и за върна та служба, коя то е была много полезна на*